

Sygn. akt IV KK 122/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r.
w sprawie **M. B.**,
oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.
kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. M.,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 listopada 2014 r.
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 18 czerwca 2014 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela posiłkowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w K., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 czerwca 2014 r., którym M. B. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Powyższy wyrok Sądu odwoławczego zaskarżyła kasacją na niekorzyść oskarżonego pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego D. M. zarzucając:

„naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 4 k.p.k. nakazującego organom prowadzącym postępowanie karne badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- art. 433 § 2 k.p.k. i art 457 § 3 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd odwoławczy, jako Sąd kontrolujący przede wszystkim prawidłowość orzekania Sądu pierwszej instancji, zobligowany jest rozważyć wszystkie zarzuty oraz wnioski sformułowane w środku odwoławczym i, o ile utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie, powinien wykazać, dlaczego zarzuty skarżącego ocenił jako nietrafne, co jednak w niniejszej sprawie potraktowane zostało bardzo ogólnikowo,
- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niepodjęcie przez Sąd próby ustalenia, a następnie przesłuchania w charakterze świadka pasażera podróżującego wraz ze świadkiem A. O., zwłaszcza wobec zmiany przez niego zeznań,
- art. 201 k.p.k. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii Zakładu Badania Wypadków Drogowych Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. na okoliczność rekonstrukcji przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, podczas gdy z jedynej nie zakwestionowanej przez Sąd opinii biegłego W. K. wynika, iż na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie jest on w stanie zrekonstruować przebiegu wypadku”.

W konkluzji kasacji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o uznanie kasacji za niezasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Na wstępie należy przede wszystkim wskazać na błędnie sformułowane zarzuty kasacji, które bądź są skierowane bezpośrednio do orzeczenia Sądu I instancji, bądź nie zostało wskazane, na czym naruszenie przepisów miałyby w istocie polegać. Aby mówić o naruszeniu zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k., konieczne jest wskazanie konkretnego przepisu prawa, którego obraza dopiero może doprowadzić do naruszenia tej zasady, co w kasacji nie zostało wykazane.

Zarzuty naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. nie mogą być skuteczne na etapie postępowania kasacyjnego, skoro w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy nie przeprowadzał jakiegokolwiek postępowania dowodowego, a jedynie utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji. Są one natomiast powieleniem zarzutów podnoszonych uprzednio przez skarżącą w jej apelacji, w której podejmowała próbę przede wszystkim podważenia ustaleń faktycznych, a które zostały rozpoznane w sposób prawidłowy przez Sąd odwoławczy. Domaganie się po raz kolejny uchylecia wyroku z powodu niepodjęcie przez Sąd próby ustalenia danych personalnych, a następnie przesłuchania w charakterze świadka pasażera podróżującego wraz ze świadkiem A. O. jest całkowicie bezzasadne. Świadek ten potwierdził na rozprawie złożone przez siebie zeznania, które finalnie, w zestawieniu z innymi dowodami, stanowiły podstawę dla dokonywania przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Zgromadzony materiał dowodowy został słusznie uznany za kompletny i niewymagający uzupełnienia.

Sąd II instancji odniósł się również do zarzutu naruszenia art. 201 k.p.k. poprzez niedopuszczenie przez Sąd I instancji dowodu z opinii Zakładu Badania Wypadków Drogowych Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. na okoliczność rekonstrukcji przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia. Należy zauważyć, iż Sąd I instancji skrupulatnie przeanalizował przeprowadzone w sprawie dowody z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych uwzględniając stanowiska biegłych W. K. i częściowo M. W. W sprawie nie zachodziła konieczność powoływania kolejnego biegłego, jako że nie powstały po stronie sądu wątpliwości, które uzasadniałyby dalsze procedowanie w tym kierunku. Sąd Rejonowy jednoznacznie rozstrzygnął, którą wersją zdarzenia, pokrzywdzonego czy też oskarżonego, uznał za wiarygodną i dlaczego, a nadto na jakich dowodach oparł swoje przekonanie. Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował przyjęcie, iż to pokrzywdzony, który przekroczył dozwoloną prędkość, w sposób nieprawidłowy podjął manewr wyprzedzania skręcającego w lewo samochodu marki Honda Civic, którym kierował oskarżony, a który nie naruszył jakiegokolwiek zasady ruchu drogowego. W kasacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podejmuje ponownie polemikę z ustaleniami faktycznymi w zakresie zachowania się uczestników ruchu

drogowego, który to zabieg jest, na etapie postępowania kasacyjnego, niedopuszczalny.

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 433 § 2 k.p.k. i art 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie orzeczenia tego Sądu w sposób prawidłowy odnosi się do wszystkich zarzutów apelacji i zawiera analizę poszczególnych dowodów jak choćby wyjaśnień oskarżonego, czy też zeznań świadków, w tym pokrzywdzonego D. M. oraz A. O. i Ł. P. Rozważając ten zarzut trudno jest przedstawić szerszą argumentację, skoro skarżąca nie wskazuje na czym miałyby polegać obraza tych przepisów, do którego konkretnie zarzutu Sąd odwoławczy się nie odniósł, a do którego zarzutu odniósł się zbyt lakoniczny, skoro w tym zakresie odsyła ona do wniesionej uprzednio apelacji stwierdzając, iż z uwagi na jej obszerność, nie będzie powtarzać zarzutów apelacyjnych w kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.